

не зрозумілим для України і потребує кращої правової підтримки. Про успішність застосування концесійних співвідношень свідчить міжнародний досвід. Наприклад в проміжок з 1990 по 2008 роки в 81 країні світу різного економічного положення було запроваджено 1149 проектів в сфері транспорту, найбільша кількість інвестицій припала на Південну Америку (біля 40%), загальна сума інвестицій склала понад 232 млн дол. США. Серед цих інвестицій найбільшу кількість склали концесійні форми ДПП – приблизно 53%. Проте концесії також мають і слабку сторону окремо правової забезпеченості, процедура такого договору занадто складна та має багато недосконалостей та лазівок, що призводять до розірвань або змін договірних відносин.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

Н. В. ІВАСІШИНА, ст. викл. кафедри правового забезпечення господарської діяльності

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

На сьогоднішній день, актуальним є дослідження бюджетного забезпечення проектів соціальної сфери, реалізація яких діє в межах державно-приватного партнерства та обумовлена пошуками різних механізмів та методів співпраці між бізнесом та державою, що надало би певну можливість оптимізувати виконання своїх зобов'язань перед суспільством з боку держави та максимізувати прибуткову частину для підприємницького сектору.

Враховуючи певну обмеженість державних коштів, та їх диверсифікованого бюджетного розподілення в різних сфери держави, виникає необхідність у створенні партнерських відносин із підприємницьким сектором, з метою надання якісних послуг для населення. Адже недофінансування соціальних видатків, призводить до зниження споживчого попиту та виникнення серйозних соціальних ризиків які мають негативний вплив як на макро так і на світовому рівнях.

Одним із найуспішніших із існуючих методів співпраці, та

найпоширенішим у всій світовій практиці світу є саме ДПП (Державно-приватне партнерство). Цей механізм, має велику низку переваг до інших механізмів. Оскільки він дає можливість вирішувати наявні соціально-економічні проблеми у довгостроковому періоді за рахунок створення нових підходів та покращення існуючих умов взаємопраці, надаючи можливість для технологічного та стабільного розвитку суспільства.

У світовій практиці ДПП, розділяють на два умовних види:

1) Система сталих взаємовідносин між сектором бізнесу та державою, яка є сталим інструментом економічно-соціального розвитку на різних рівнях (від місцевих до міжнародних та світових);

2) Конкретні(заплановані) проекти, що реалізуються державними апаратами та різними підприємствами на базі державної або муніципальної формі власності.

В Україні, згідно із законом України "Про державно-приватне партнерство", ДПП являє собою співпрацю між державою Україна, органами місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами (не враховуючи комунальні і державні підприємства) а також фізичними особами (приватним партнерами). Процес співпраці яких, діє згідно із договором в порядку, встановленому певними законодавчими актами.

Можна сказати, що ДПП - це взаємовигідна співпраця держави та бізнесу, що діє на основі соціального інституту, де кожен із учасників має розділяти спільні ризики, відповідальність та винагороду. Це передбачає спільну реалізацію проектів та фінансування, які обмежуються пріоритетами державної інвестиційної політики. Метою чого, є розробка інноваційних галузевих програм.

Світовий досвід свідчить, що чим менш економічно розвинена країна, чим заплутаніше її нормативно-правове, інституціональне та організаційне середовище, тим більш значної підтримки потребує реалізація проектів з боку держави. Не випадково, країни з погано розвиненою інфраструктурою та низьким рівнем життя населення вимагають досить суттєвої підтримки держави в реалізації проектів ДПП на всіх їх стадіях. Так, наприклад, Індія передбачає державне фінансування подібних проектів на рівні 70 % їх вартості.

На законодавчому рівні види підтримки розглядають в залежності від форми здійснення. Так, Законом України «Про державно-приватне партнерство» передбачено, що державна підтримка здійснення державно-

приватного партнерства може надаватися: шляхом надання державних гарантій; шляхом фінансування за рахунок коштів державного чи місцевих бюджетів.

Більш детально форми державної підтримки, які можуть бути надані приватному партнеру, за принципом відкритого переліку визначені в Положенні № 279 «Про затвердження Порядку надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства».

Разом з цим, аналіз світового досвіду реалізації проектів ДПП в соціальній сфері показує, що участь держави у їх фінансуванні може бути різною в залежності від стадії життєвого циклу проекту. Ця ознака є досить важливою, оскільки вона відображає завдання державного партнера на основних стадіях реалізації проекту. Так, на підготовчому етапі державне фінансування може охоплювати розробку первинної документації на умовах спів фінансування. На етапі будівництва (модернізації) державне фінансування направлене на здійснення інвестиційних витрат, а на етапі експлуатації – пов'язане із відшкодуванням експлуатаційних витрат (фінансування гарантій завантаження об'єктів).

Сьогодні, ефективне використання зазначених форм державної підтримки та їх бюджетного забезпечення є досить обмежене. Це обумовлено, перш за все, відсутністю практичного досвіду реалізації таких проектів у вітчизняній практиці.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В ТУРИЗМІ

Н. В. ІВАСІШИНА, ст. викл.

С. О. ГРЕЧКОСІЙ, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

На теперішній час, держава майже не бере участь у становленні сфери туризму та її розвитку. В сучасному світі великий внесок у розвиток туризму може надати державно-приватне партнерство, так як воно являється одним з найефективніших форм концентрації ресурсів держави, бізнесу та населення.

Згідно статті 1, Закону України «Про державно-приватне партнерство»,